

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/46136 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, van 27 april 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 maart 2006 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 11 september 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 april 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister is in de gelegenheid gesteld een reactie in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

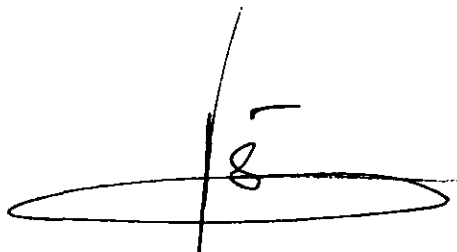
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 augustus 2007

284-473.

Verzonden: 30 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht
Nevenzittingsplaats Middelburg

AWB nummer: 06/46136

V

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht

inzake

eiser,
gemachtigde mr. M.C. Heijnneman,
advocaat te Goes,

tegen

de Minister van Buitenlandse Zaken,
verweerder,
gemachtigde mr. L. Verheijen,
medewerkster bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

I. Procesverloop

Eiser heeft op 21 november 2005 een aanvraag ingediend om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) met als doel 'verblijf bij partner (referente). Bij besluit van 13 maart 2006 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Eiser heeft hiertegen bezwaar gemaakt. Op 21 augustus 2006 is referente gehoord door een ambtelijke hoorcommissie. Bij besluit van 11 september 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Op 21 september 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 26 februari 2007. Partijen zijn verschenen bij gemachtigde. Tevens was referente ter zitting aanwezig.

II. Procesverloop

1. Ingevolge artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet (hierna: Vw 2000) wordt een beschikking omtrent de afgifte van een visum, waaronder begrepen een mvv, gegeven krachtens het Souverein Besluit van 12 december 1813, voor de toepassing van afdeling 2 van hoofdstuk 7 van de Vw 2000, bevattende bepalingen over bezwaar en beroep inzake reguliere verblijfsvergunningen, gelijkgesteld met een beschikking gegeven krachtens de Vw 2000.

De aanvraag om afgifte van een mvv wordt getoetst aan de voorwaarden die worden gesteld met het oog op het verlenen van een verblijfsvergunning (regulier) in Nederland (Vreemdelingencirculaire 2000 B1/1.1).

Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000, in samenhang met artikel 3.4, eerste lid, onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) kan op een daartoe strekkende aanvraag een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden verleend, onder de beperking verband houdende met gezinshereniging of gezinsvorming.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan dan wel, indien de persoon bij wie de vreemdeling wil verblijven, niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan.

Artikel 3.13 van het Vb 2000 bepaalt dat een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking gezinsvorming wordt verleend indien wordt voldaan aan alle in de artikel 3.16 tot en met 3.22 genoemde voorwaarden. Ingevolge het tweede lid kan in overige gevallen de in het eerste lid bedoelde verblijfsvergunning worden verleend.

Ingevolge artikel 3.22, tweede lid en artikel 3.74, aanhef en onder d van het Vb 2000 en het daarop gebaseerde beleid van paragraaf B2/1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) wordt ingeval van gezinsvorming de verblijfsvergunning verleend indien de hoofdpersoon duurzaam en zelfstandig beschikt over een netto-inkomen dat tenminste gelijk is aan 120 procent van het minimumloon, bedoeld in artikel 8, eerste lid, onder a, en artikel 14 van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag, met inbegrip van de vakantiebijslag, bedoeld in artikel 15 van die wet (het zogenoemde middelenvereiste).

Ingevolge artikel 3.22, derde lid van het Vb 2000 en het beleid van paragraaf B2/2.10 wordt vrijstelling van het middelenvereiste verleend indien de hoofdpersoon 65 jaar of ouder is of naar het oordeel van onze minister blijvend en volledig arbeidsongeschikt is.

2. Eiser is geboren op _____ en in het bezit van de Turkse nationaliteit. Op 23 augustus 1998 heeft hij een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. Bij beschikking van 25 januari 2000 is deze aanvraag afgewezen. Het hiertegen ingediende bezwaar is bij besluit van 4 maart 2002 ongegrond verklaard. Het hiertegen ingestelde beroep is op 19 juli 2004 ingetrokken. Op 3 september 2002 heeft eiser een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 met als doel 'het verrichten van arbeid in loondienst'. Bij besluit van 23 september 2003 is deze aanvraag afgewezen wegens het ontbreken van een mvv. Verder heeft eiser op 27 februari 2003 een aanvraag ingediend met als doel 'verblijf bij geregistreerd partner'. Deze aanvraag is bij besluit van 18 december 2003 afgewezen eveneens wegens het ontbreken van een mvv. Het hiertegen ingediende bezwaarschrift is bij besluit van 25 februari 2005 ongegrond verklaard. Het beroep hiertegen van eiser is bij uitspraak van deze nevenzittingsplaats van 14 oktober 2005 (AWB 05/13358) ongegrond verklaard. Vervolgens is eiser in oktober 2004 teruggekeerd naar Turkije en heeft hij op 21 november 2005 verzocht om de afgifte van een mvv.

3. Verweerder heeft de aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf van eiser afgewezen aangezien referente niet op enig moment gedurende de procedure over voldoende middelen van bestaan heeft beschikt. Er is geen sprake is van bijzondere omstandigheden welke niet reeds zijn verdisconteerd in het ter zake gevoerde beleid. Hiervoor is van belang dat referente niet heeft aangetoond blijvend en volledig arbeidsongeschikt te zijn. Verweerder stelt verder dat er geen sprake is van schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

4. Eiser heeft hiertegen aangevoerd dat het middelenvereiste ten onrechte is tegengeworpen. Hij stelt dat referente arbeidsgehandicapt is en daardoor geen volledige baan zal kunnen aanvaarden, waardoor zij nimmer aan het middelenvereiste kan voldoen. Eiser beroept zich op het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. In dat verband is aangevoerd dat gezinshereniging in Turkije niet mogelijk is, mede gelet op het minderjarig kind van referente dat volledig is geworteld in de Nederlandse samenleving.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Tussen partijen is niet in geschil dat eiser noch referente op enig moment gedurende de procedure beschikte over voldoende middelen van bestaan.

7. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat referente, die jonger is dan 65 jaar, niet blijvend volledig arbeidsongeschikt is. Uit de ten aanzien van referente opgemaakte arbeidsdeskundige rapportages van 6 januari 2006 en 15 september 2006 blijkt niet dat referente blijvend volledig arbeidsongeschikt is.

8. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank voorts in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat er geen sprake is van zeer bijzondere en onvoorziene individuele omstandigheden om onder toepassing van de inherente afwijkingsbevoegdheid vrijstelling te verlenen van het middelenvereiste. Hiervoor is van belang dat referente ten tijde van het bestreden besluit bezig was met een reïntegratietraject, waardoor niet kon worden uitgesloten dat zij in de toekomst wel aan het middelenvereiste zou kunnen voldoen. Nu niet is aangetoond dat het voor referente blijvend onmogelijk is om aan het middelenvereiste te voldoen of daarvan zal worden vrijgesteld, is er geen aanleiding om van het beleid af te wijken.

9. Ten aanzien van het beroep van eiser op schending van artikel 8 van het EVRM overweegt de rechtbank als volgt.

Artikel 8, eerste lid van het EVRM bepaalt dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie-of gezinsleven ("family life"). Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en noodzakelijk is in een democratische samenleving. De rechtbank stelt vast dat in dit geval geen sprake is van inmenging in het tussen eiser en referente aan te nemen familie- en gezinsleven, omdat het hier een eerste toelating tot Nederland betreft. De vraag naar het bestaan van een positieve verplichting voor Nederland om eiser in het kader van zijn familie- en gezinsleven met referente en haar zoon niettemin verblijf hier te lande toe te staan, moet ontkennend worden beantwoord, nu eiser ter zake geen bijzondere feiten en omstandigheden heeft aangevoerd die nopen tot het aannemen van

een dergelijke verplichting. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat het feit dat referente op dit moment niet aan het middelenvereiste voldoet, niet een permanente belemmering impliceert om te voldoen aan de voorwaarden inzake gezinsvorming.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft beslist dat het beroep op artikel 8 van het EVRM niet kan slagen.

10. Het beroep is derhalve ongegrond.

11. Van omstandigheden op grond waarvan één der partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte kosten is de rechtbank niet gebleken.

II. Uitspraak

De rechtbank 's-Gravenhage,

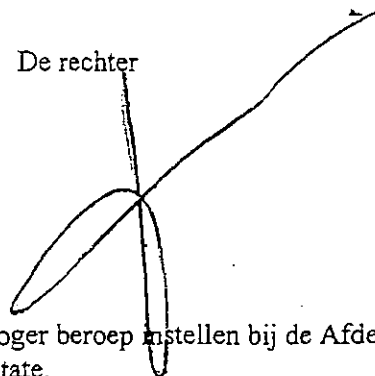
verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan en in het openbaar uitgesproken op
door mr. T. Damsteegt, rechter, in tegenwoordigheid van R. de Pooter, griffier.

De griffier

De rechter

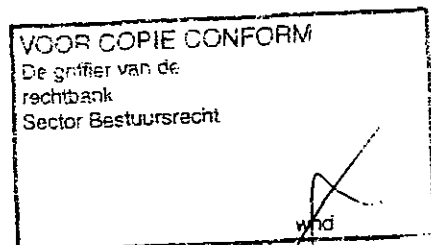
Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Afschrift verzonden op: 2006-07-14

HOGER BEROEPSCHRIFT

Toevoeging aangevraagd

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State

GEEFT EERBIEDIG TE KENNEN:

Naam :
Voornamen :
Geboren op :
Nationaliteit : Turkse
Adres :
Woonplaats :
beslissing IND waarvan beroep : 11 september 2006
verzonden : 14 september 2006
uitspraak Rechtbank waarvan hoger beroep : 27 april 2007
afschrift verzonden : 27 april 2007
IND-nummer : 9808.22.2017
V-nummer :
Procedurenummer uitspraak rechtbank : 06/46136

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
29 MEI 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
ELD: DD:	PAR:

te dezer zake woonplaats kiezende te 4461 HN Goes aan de Frans den Hollanderlaan 14, ten kantore van Dietvorst & Te Braake advocaten, van wie Mr. M.C. Heijnneman ten deze bepaaldelijk gevolmachtigd is als advocaat/gemachtigde op te treden en hoger beroep in te stellen tegen de hierna te noemen beslissing van de Rechtbank, **bijlage 1**;

1.

Appellant heeft op 21 november 2005 een aanvraag ingediend om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) met als doel 'verblijf bij partner (referente) welke aanvraag bij beschikking van 13 maart 2006 door de Visadienst, verder te noemen verweerder, is afgewezen. Een kopie hiervan wordt overgelegd, **bijlage 2**;

2.

Tegen deze beslissing heeft appellant bezwaar gemaakt. Bij beschikking van 11 september 2006 heeft verweerder het bezwaarschrift ongegrond verklaard. Een kopie hiervan wordt overgelegd, **bijlage 3**.

3.

Tegen de afwijzende beslissing heeft appellant bij de Rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Middelburg beroep ingesteld. Bij beschikking van 27 april 2007 heeft de Rechtbank onder Awb nummer 06/46136 het beroep ongegrond verklaard. Met deze beslissing kan appellant zich niet verenigen en wenst daarom hiertegen de navolgende grieven aan te voeren.

GRIEF 1: Dat referente zich niet kan verenigen met hetgeen de rechtbank althans verweerder heeft overwogen zoals zij heeft gedaan in rechtsoverweging 8 van de bestreden uitspraak:

“ Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank voorts in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat er geen sprake is van zeer bijzondere en onvoorziene individuele omstandigheden om onder toepassing van de inherente afwijkingsbevoegdheid vrijstelling te verlenen van het middelenvereiste. Hiervoor is van belang dat referente ten tijde van het bestreden besluit bezig was met een reïntegratietraject, waardoor niet kon worden uitgesloten dat

Inzake: /hoger beroep
IND-nummer : 9808.22.2017
V-nummer :
Proceduren uitspraak rechtbank: 06/46136

zij in de toekomst wel aan het middelenvereiste zou kunnen voldoen. Nu niet is aangetoond dat het voor referente blijvend onmogelijk is om aan het middelenvereiste te voldoen of daarvan zal worden vrijgesteld, is er geen aanleiding om van het beleid af te wijken.”

Toelichting:

Referente heeft betoogd dat er geen enkel zicht is op verbetering van haar gezondheidssituatie en dat dit duidelijk wordt middels de overgelegde rapporten dat zij sinds 2003 gedeeltelijk arbeidsongeschikt is verklaard geworden alsmede als arbeidsgehandicapte staat geregistreerd.

Referente acht derhalve de toepassing van de vrijstelling ten aanzien van het inkomensvereiste slechts bij volledige arbeidsongeschiktheid discriminerend ten aanzien van haarzelve als alleenstaande vrouw die afhankelijk is van een uitkering op grond van gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid. Immers gezien het structurele karakter van haar arbeidsongeschiktheid en de lange duur hiervan is het naar haar mening illusoir om het aannemelijk te achten dat zij in de toekomst ooit aan het middelenvereiste zal kunnen voldoen. Dit klemmt te meer nu het middelenvereiste jaarlijks geïndexeerd en verhoogd wordt hetgeen met zich meebrengt dat de kansen op het bereiken van deze inkomensnorm zoals door verweerder gesteld alleen maar zal afnemen.

Nu verweerder in haar beleid omtrent vrijstelling van het middelenvereiste geen rekening heeft gehouden met de uitwerking van dit beleid ten aanzien van de groep alleenstaande vrouwen welke structureel gedeeltelijk arbeidsongeschikt zijn, acht referente dit aan te merken als een zeer bijzondere en onvoorziene individuele omstandigheid welke diende te leiden tot positieve toepassing van de inherente afwijkingsbevoegdheid. De rechtbank althans verweerder heeft nagelaten hieromtrent een zorgvuldige motivering ten aanzien van referente te geven. Daarbij acht referente het evenzeer in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel dat het bestreden besluit althans in de bestreden uitspraak aan de motivatie ten grondslag wordt gelegd een toekomstig onzekere gebeurtenis zonder dat daarbij is vastgesteld geworden dat een zekere einddatum hieromtrent meer zekerheid zal kunnen geven.

GRIEF II: Referente kan zich niet verenigen met hetgeen de rechtbank heeft overwogen althans verweerder heeft overwogen in de bestreden uitspraak zoals is weergegeven onder rechtsoverweging 9:

“ De vraag naar het bestaan van een positieve verplichting voor Nederland om eiser in het kader van zijn familie- en gezinsleven met referente en haar zoon niettemin verblijf hier te lande toe te staan, moet ontkennend worden beantwoord, nu eiser ter zake geen bijzondere feiten en omstandigheden heeft aangevoerd die nopen tot het aannemen van een dergelijke verplichting. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat het feit dat referente op dit moment niet aan het middelenvereiste voldoet, niet een permanente belemmering impliceert om te voldoen aan de voorwaarden inzake gezinsvorming.”

-3-

Inzake: 'hoger beroep

IND-nummer : 9808.22.2017

V-nummer :

Procedurenr uitspraak rechtbank: 06/46136

Toelichting:

Verwijzende naar de inhoud van de toelichting op grief I is referente van mening dat eveneens in het kader van artikel 8 EVRM zij wel bijzondere feiten en omstandigheden heeft aangevoerd die nopen tot het aannemen van een positieve verplichting in dit verband. In de bestreden uitspraak althans in het bestreden besluit is hier geen zorgvuldige motivering aan ten grondslag gelegd.

REDENEN WAAROM appellant zich wendt tot U met het eerbiedig verzoek de beslissing van de Rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Middelburg d.d. 27 april 2007 met Awb nummer 06/46136 te vernietigen en opnieuw recht doende, het beroep gegrond te verklaren en de beslissingen van de Visadienst d.d. 13 maart 2006 en 11 september 2006 te vernietigen omdat deze beslissingen onvoldoende zijn gemotiveerd.

Goes, 25 mei 2007

Advocaat,

